

Çocuk Kalmak

– HayaliBirRuh - T.S · 10 Şubat 2026

Çocukluk, isimsiz duygularla sabaha uyanmakmış,
Aşk; bir gülüşe saklanıp, bilmeden utanmakmış.
Masumiyet; kötülüğü duymadan iyiliği bilmek,
Kirlenmemiş bir gök gibi, içinde güneş saklarmış.
Ne bir beklenti vardı, ne birine benzemek,
Gelecek kaygısı yoktu; ne saat, ne gün...
Sevilmek hesapsızdı, ayrılık bilinmez bir söz,
Gitmek, oyundan çıkmaktı, incinmek ise son söz.
Olduğun halin yettiği, o nadir çağdı zaman,
Çocuk kalmak en büyük mucizeymiş o zaman.
Meğer büyümenin derdi ne çokmuş bu hayatta,
Keşke kalabilseydik, o en masum durakta.
Büyüdükçe öğrendik; susmayı, katlanmayı,
Bilmezdik çocukken hiç, uykusuz yaşlanmayı.
Dizimiz acırdı eskiden, şimdi ruhumuz kanar,
İnsan kendini kaybedince, çocukluğunu anar.
Belki hayat budur işte;
bitmeyen bir arayış,
İçimizde saklanan o çocuğa varış.

Her Őeye rađmen bazen, dűnyaya onunla bakmak,
En bűyűk hűnerdir; o ateŐi yeniden yakmak.
ve yeniden ocuk kalmak.